

Сливенъ прѣзъ руско-турската война (1828—1829 г.) бѣ едничикийтъ градъ, въ който дружбата между руси и българи се запечата съ неизгладими спомени. Поради дългото прѣбивание въ него на руски войски, поради подигнатото възстание и масово изселване, създаде се нова ера въ отношенията на взаимно непознатитѣ до тогазъ българи и руси.

Още година прѣди войната (1828—1829 г.) България е била кръстосвана отъ разни руски офицери, които безъ да се запознаватъ съ общитѣ условия въ Турция сж се ограничавали съ стратегични снимки. Въ 1827 г. прѣзъ Сливенъ мина офицерътъ Александъръ Иосифовичъ, повидому съ мисия до руския посланикъ въ Ц-дъ. Той е и първиятъ запомненъ русинъ въ Сливенъ. Д-ръ Селимински, който вече отъ двѣ години прѣди това се е подвизавалъ въ родния си градъ, навѣстилъ привечеръ славянския гостъ и бесѣдувалъ съ него по „разни въпроси“ около сждбата на „источнитѣ християни“. Рускиятъ офицеръ съ „твърдѣ благородни думи“ се обръща къмъ Селимински и му прѣпоръчалъ „търпѣние и внимание за да се извлече полза отъ сгоднитѣ обстоятелства“. Очевидно е, че разговорътъ на Селимински, който става душа на сливенското пробуждане отъ 1825 г., се е въртялъ около въпроса за възстанието и освобождаването на българитѣ.

Прѣзъ мѣсецъ октомври, сжщата 1827 г., Селимински слѣдъ срѣщата си съ този офицеръ въ Сливенъ, вижда се съ другъ руски куриеръ, отъ когото се научилъ, „че идущата пролѣтъ ще се обяви война между Русия и Турция“¹⁾.

Въпрѣки стоението на руситѣ въ Турция повече отъ 8 мѣсеца и главно въ Сливенъ, тѣхнитѣ източници за Сливенъ сж много оскждни²⁾.

¹⁾ Селим. Зап. I, 14.

²⁾ Запискитѣ на Тучковъ, вѣроято сжщиятъ генералъ Тучковъ, главенъ редакторъ на печатания материалъ на военно-топографичното депо въ Петербургъ, не можехме да намѣримъ; цитираното по-нататкъ отъ него дължимъ на Иречекъ. Той ще е билъ въ Сливенъ прѣзъ сжщата 1827 г., като пратеникъ на руския генералъ шабъ.